

der er Dissents. Udvalget har her i det Væsentlige optaget Kommissionens Forslag, idet man har været enig om, at naar man vilde give en Lov, der ordnede Fiskeriforholdene, saa var det en nødvendig Betingelse for, at denne Lov kunde blive virksom, at der var en Kontrol, som var i Stand til at kunne følge Fiskeriet paa Spæn, altsaa en søgaaende Kontrol. Allerede i det Afsnit, som nu foreligger, komme vi forresten ogsaa ind paa et af de Hovedpunkter, hvor Flertallet i Udvalget har følt sig opfordret til at fravige saavel Kommissionens som Regjeringens Forslag. Jeg sigter herved til Spørgsmaalet om, hvorvidt man skulde frede alle Kyststrækningerne og gjøre disse til laasebde Bænde — for at bruge et Simfjordsudtryk —, nemlig ved at forbyde Brugen af Malevaad, selv paa den Maade, som er tilladt i Simfjorden, langs med alle Kyster indenfor en Afstand af 300 Favne fra Land. Det er forekommet Udvalget, at dette vilde være noget i Modstrid med, at man tillader det i Simfjorden, idet man har ment, at der ikke var større Grund til at frede langs med Kysterne end i Simfjorden.

I de Par Ord, som jeg nu agter at sige, skal jeg tillade mig at omtale Endringsforslagene i deres Rækkefølge. Til § 1 er der ikke stillet noget Endringsforslag, men man har i Betænkningen udtalt, at Udvalget har fundet det rigtigt, at Regjeringen har sammendraget Kommissionens Lovforslags 4 første Paragrafer til een Paragraf, og at man ikke har Noget at indvende imod Indholdet af § 1. Kommissionen havde ønsket i Lovforslaget at definere det danske Østerritorium, men Udvalget har været enig med Ministeriet i, at det egentlig ikke var til nogen stor Nytte at indføre en Bestemmelse i Lovforslaget om, hvor Grændsen for det danske Østerritorium var, da det er en Selvfølge, at den danske Regjering ikke er eneraadig over denne Grænse. Denne maa i alt Fald fasthættes ved Overenskomst, forsaavidt som man ikke kan have den med fysisk Magt; hvad vi jo desværre ikke ere i Stand til. § 1 indeholder tillige en Bestemmelse om, at fremmede Staters Undersaatter ikke skulle have Berettigelse til at fiske i de danske Farvande. Saaledes som Lovforslaget nu er affattet, tror jeg imidlertid ikke, at der vil være noget til Hinder for fremdeles ligesom hidtil at lade svenske Fiskere drive Fiskeri paa dansk Østerritorium, vel at mærke, naar de nøgagtigt følge den danske Lovgivnings Regler, og der tillige finder en fuldstændig Gjenfældighed Sted, saaledes at danske Fiskere ogsaa kunne fiske paa svensk Østerritorium. De to Lande ligge jo saa nær hinanden, og deres Østerritorier løbe jo saaledes ind i hinanden, at det er ønskeligt, at der altid maa vedblive at være — hvad der hidtil med saa Undtagelser har været — et godt Forhold mellem svenske og danske Fiskere, og saalænge som dette Forhold vedbliver at være, som det nu er, og saa længe som man retter sig efter Lovgiv-

ningen, maa man vistnok erkjende, at det er ønskeligt, at der ses gjennem Fingre med, at svenske Fiskere drive Fiskeri paa dansk Østerritorium paa samme Maade som hidtil. Kommissionen havde foreslaaet, at denne Ret for svenske Fiskere til at fiske paa dansk Østerritorium foreløbig skulde indskrænkes paa 5 Mar, idet man saa vilde søge tilveiebragt en traktatmæssig Overenskomst; men man har ikke fundet, at der kunde gjøres nogen begrundet Indvending mod den Maade, hvorpaa Regjeringen har foreslaaet § 1 affattet. § 5 indeholder et ubetinget Forbud mod Fiskeri med Baad eller lignende Redskab, der drages langs Bunden, beskæftet til Baad eller større Fartøi. Det vil være i det høie Things Grindring, at der i Samlingen 1872 blev forelagt et Lovforslag, som var rettet væsentligt mod det Samme, som den her foreslaaede Bestemmelse er rettet imod, nemlig Brugen af ethversomhelst Drivvaad, der slæber langs Bunden, og som er knyttet til et Fartøi, hvis Kraft altsaa fører det frem. Det er en Selvfølge, at med jo større Kraft Fartøiet gaar frem, i saa meget desto højere Grad opmuddres hele Havbunden, hvorved der bringes Forstyrrelse blandt Ynglen og blandt de sig paa Havbunden opholdende Havdyr, som i det Væsentlige ere Fødemidler for Fiskene. Et saadant Drivvaad ødelægger altsaa ikke blot derved, at det opriver Havbunden, men ogsaa derved, at det paa Grund af dets smaa Masser tager Alt med, og endelig for det Tredie ved i høj Grad at forstyrre andet Fiskeri. Det er nemlig et Fiskeri, som i Almindelighed kun udøves om Natten, hvor Fiskerne naturligvis ikke, selv med deres bedste Villie, kunne se, hvad Redskaber der staar, paa deres Vej, og det har altsaa til Følge, at alle de staaende Garn, som komme i Veien, blive forstyrrede. Udvalget har altsaa anset det for at være fuldkommen beskæftet, at man overalt paa dansk Østerritorium forbyder Brugen af dette mest ødelæggende Redskab. Det Lovudkast, som af Regjeringen i 1872 blev forelagt, var, som sagt, i det Væsentlige samstemmende med denne Bestemmelse her i § 5, men det modtog Forandringer under Behandlingen paa Rigsdagen, hvor man fandt at maatte gjøre Forbudet afhængigt af, med hvilken Vægt Bundslæbevaadnet var belastet. Derved er der kommet en Del Forvirring ind i den praktiske Anvendelse af Loven, og der har været tvivlet om, hvilke Drivvaad man kunde sige være i den Grad belastede med svære Jernstænger og lignende Vægt, at Loven var anvendelig paa dem. Jeg tror derfor, at det er med fuld Frie, at Lovudkastet i det Hele taget vil se denne Fiskemaade forbudt paa dansk Østerritorium. Man har kun til denne Paragraf stillet Forslag om en lille Tilføielse, nemlig at der skulde staa, at det var forbudt „overalt paa dansk Østerritorium“, for at gjøre det fuldstændig klart, hvad der for Resten ligger i Sagen selv, at Bestemmelsen kun kan gjælde for